

Lynda Mullaly Hunt

vertaald door Leny van Grootel

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Voor leraren...

die het kind zien vóór de leerling

en die ons ervan overtuigen

dat we allemaal speciale gaven hebben

die kunnen bijdragen aan de wereld

en die liever het eigen-aardige in een kind bevorderen

dan het zich te laten aanpassen aan de meerderheid.

En voor kinderen...

die de moed vinden om de problemen

waarvoor ze komen te staan

niet uit de weg te gaan

maar proberen te overwinnen,

hoe moeilijk dat soms ook is.

Jullie zijn helden.

Dit boek is voor jullie.

HOOFDSTUK 1

Alweer problemen

Het gaat nooit over. Het hoort net zo vast bij mij als de grond onder mijn voeten.

‘Zeg eens, Ally. Ga je nu nog schrijven of niet?’ vraagt juffrouw Hall.

Als ze nou echt een kreng was, zou ik het niet zo erg vinden.

‘Kom op,’ zegt ze. ‘Je kúnt het.’

‘Maar als ik in een boom zou willen klimmen zonder mijn handen te gebruiken, alleen met mijn tanden, zeg maar. Zou u dan ook zeggen, je kunt het?’

Oliver lacht, en laat zich als een lekkie voetbal voorover op zijn tafel vallen.

Shay kreunt: ‘Kun je nou niet één keer normaal doen, Ally?’

Albert, de grote jongen naast haar, die elke dag hetzelfde aan heeft – een zwart T-shirt met de opdruk *Flint* – zit gespannen rechtop. Alsof hij elk moment een bomexplosie verwacht.

Juffrouw Hall zucht. ‘Kom op nou. Ik vraag je alleen maar om één bladzijde over jezelf te schrijven.’

Ik kan niks ergers bedenken dan schrijven over mezelf. Ik kan wel iets leukers bedenken. Zoals kotsen op je eigen verjaardag.

‘Het is belangrijk,’ zegt ze. ‘Zo kan de nieuwe meester je al een beetje leren kennen.’

Dat snap ik en dat is precies de reden waarom ik het niet wil.

Leraren zijn net automaten. Je gooit er een muntje in en je krijgt een kauwgumbal. Je weet wat je krijgt.

Maar ook weer niet precies, eigenlijk.

‘En,’ zegt ze, ‘al dat gedroedel van jou. Als je niet altijd zat te tekenen, had je je werk al lang af. Stop ermee, alsjeblieft.’

Betrapt schuif ik mijn tekeningen onder mijn onbeschreven schrijfblok. Ik had mezelf getekend, vliegend door de lucht, afgevuurd uit een kanon. Dat zou relaxter zijn dan school. Niet zo pijnlijk.

‘Kom op,’ zegt ze en ze schuift mijn schrijfblok naar me toe. ‘Doe je best.’

Zeven scholen in zeven jaar tijd en ze zijn allemaal hetzelfde.

Doe ik mijn best, dan zeggen ze dat ik niet hard genoeg werk. Dat ik zit te knoeien. Spelfouten maak. Zijn ze kwaad omdat ik hetzelfde woord op dezelfde bladzijde verschillend heb geschreven.

En de hoofdpijn. Ik krijg altijd hoofdpijn als ik te lang naar die felle zwarte letters op die witte bladzijden kijk.

Juffrouw Hall schraapt haar keel.

De rest van de klas heeft al lang weer genoeg van mij. Stoelgeschuif. Luid gezucht. Misschien denken ze dat ik niet hoor wat ze zeggen. Sukkel. Dombo. Loser.

Ik wou maar dat ze zich met Albert ging bemoeien, die wandelende Google. Die zelfs nog hoger zou scoren dan ik als ie zijn neus in het papier zou snuiten.

Mijn nek wordt warm.

Ik snap het niet. Anders laat ze me altijd met rust. Het zal wel zijn omdat het voor de nieuwe meeester is. Daarom mag er niet één blaadje ontbreken.

Ik staar naar haar dikke buik. ‘Weet u al hoe u de baby gaat noemen?’ vraag ik. Vorige week hebben we haar tijdens geschiedenis

een half uur aan de praat weten te houden over babynamen.

‘Kom op, Ally. Geen uitvluchten meer.’

Ik geef geen antwoord.

‘Ik meen het,’ zegt ze vasthoudend en ik weet dat het waar is.

Ik zie een filmpje in mijn hoofd. Ze pakt een stok en tekent onder een helblauwe hemel een streep in de modder, tussen ons tweetjes in. Zij is gekleed als politieagent en ik draag een zwart-wit gestreept boevenpak. Dat overkomt me steeds, dat ik films zie die zo echt lijken dat ik er helemaal in word meegezogen. Ze zijn een vlucht uit mijn echte leven.

De juf is vasthoudend. Om van haar af te komen, besluit ik mijn best te doen, ook al heb ik er geen zin. Ik pak mijn pen en ik zie haar ontspannen, opgelucht dat ik, zo te zien, ga meewerken.

Ik weet dat ze van schone tafels houdt – en sowieso van schone dingen. Toch grijp ik mijn pen stevig vast en kras ermee over mijn tafelblad.

‘Ally!’ Ze stapt naar me toe. ‘Waarom doe je dat?’

De cirkels die ik gekrast heb zijn breed van boven en smal van onderen. Het lijkt wel een tornado en ik vraag me af of ik het gevoel in mijn binnenste heb willen tekenen. Ik kijk naar haar op. ‘Het ging vanzelf.’

Er klinkt gelach, maar niet omdat ze me leuk vinden.

‘Ik zie dat je van streek bent, Ally,’ zegt juffrouw Hall.

Ze heeft gelijk. Ik kan het gewoon niet goed verbergen.

‘Totaal gestoord,’ fluistert Shay, maar wel zo hard dat iedereen het kan horen.

Oliver geeft een drumsolo op zijn tafel.

Ik sla mijn armen over elkaar en kijk de juf aan.

‘Zo is het genoeg,’ zegt juffrouw Hall ten slotte. ‘Naar de directeur. Nu!’

Dat is wat ik wilde, maar nu begin ik toch te twijfelen.

‘Ally!’

‘Huh?’

Iedereen lacht weer. Zij steekt haar hand omhoog.

‘Iedereen die nog geluid durft te maken, krijgt geen pauze.’ Het is meteen stil in het lokaal.

‘Ally, ik zei: naar de directeur.’

Ik kan niet nóg een keer naar mevrouw Silver, onze directeur. Ik kom er al te vaak, je kunt je afvragen wanneer ze op haar deur een poster gaan plakken met *Welkom Ally Nickerson* erop.

‘Sorry,’ zeg ik en ik meen het. ‘Ik doe het. Ik beloof het.’

Ze slaakt een zucht. ‘Oké. Maar als die pen stopt met schrijven, ga je alsnog!’

Ze verplaatst me naar de leestafel. Naast een poster over *Thanksgiving day*. Over dat we dankbaar moeten zijn.

Dan spuit ze een schoonmaakmiddel op mijn tafel. En ze kijkt me boos aan, alsof ze mij ook graag zou onderspuiten. En weg-poetsen, dat domme kind.

Ik knijp mijn ogen een beetje dicht in de hoop dat het felle licht minder pijn doet aan mijn hoofd.

En dan probeer ik mijn pen vast te houden zoals het hoort en niet op die rare manier die mijn hand liever wil.

Ik schrijf met de ene hand en met de andere scherm ik mijn papier af. Ik weet dat ik mijn pen moet blijven bewegen dus ik schrijf steeds maar weer het woord *waarom* van boven aan het blad tot helemaal beneden. In de eerste plaats omdat ik weet hoe ik dat woord moet spellen en in de tweede plaats omdat ik hoop dat iemand me ooit een antwoord zal geven op die vraag.

HOOFDSTUK 2

Een gele kaart

Voor jufs babyshower kwam Jessica met zo'n groot boeket uit haar vaders bloemenwinkel aanzetten dat je zou zweren dat ze een hele struik uit de grond had getrokken en die in folie had gewikkeld.

Wat zou het. Maakt me niks uit. Ik vond een mooie kaart met gele rozen in de winkel. Een foto met bloemen staat niet binnen een week te verdorren. Dat is mijn manier om te zeggen dat het me spijt dat ik de juf altijd zoveel last bezorg.

Max geeft zijn cadeautje aan juffrouw Hall. Hij leunt achterover in zijn stoel, met zijn handen achter zijn hoofd gevouwen terwijl ze het openmaakt. Het is een pak luiers. Ik vermoed dat hij hoopte op een speciale reactie en dat het hem teleurstelde dat ze er heel gewoon blij mee was.

Max staat graag in het middelpunt. En hij houdt van feestjes. Hij vraagt juf bijna elke dag om een feestje en vandaag heeft hij eindelijk zijn zin.

Als juf mijn kaart uit de envelop heeft gehaald, leest ze hem niet hardop voor, zoals alle andere. Ze aarzelt en ik weet zeker dat ze hem mooi vindt. Ik ben trots op mezelf, en dat is een gevoel dat ik niet zo goed ken.

Mevrouw Silver kijkt over haar schouder mee. Ik denk echt dat ik nu eindelijk voor één keer een complimentje zal krijgen, maar in plaats daarvan fronst ze haar wenkbrauwen en duwt me naar de deur.

Shay is opgestaan om te kijken en lacht: ‘Elke keer als Ally Nickerson iets doet wordt de wereld dommer.’

‘Shay, ga zitten en hou je mond!’ zegt juffrouw Hall. Maar het is al te laat. Je kunt iets niet plotseling onhoorbaar maken.

Ik zou er onderhand aan gewend moeten zijn, maar het doet nog altijd pijn. Zoals Shay en Jessica nu lachen doet het me denken aan vorige week, toen we ons voor Halloween hadden verkleed als personages uit ons favoriete boek.

Ik kwam als Alice in Wonderland, het boek dat mijn opa me wel honderd keer had voorgelezen. Shay en haar schaduw, Jessica, noemden me de hele dag Alice in Blunderland.

Keisha loopt naar haar toe en zegt: ‘Bemoei je met je eigen zaken!’

Ik mag Keisha. Ze is niet bang. Ik ben zelf voor heel veel dingen bang.

Shay draait zich om en kijkt of ze van plan is een vlieg dood te meppen. ‘Als jij dat ook eens deed!’

‘Je hebt gelijk. Het zijn mijn zaken niet. Of... in elk geval net zoveel de mijne als de jouwe,’ antwoordt Keisha.

Shay doet net of ze gaapt. ‘Hou op met je geklets.’

‘En hou jij op met je gepest.’

Max slaat zijn armen over elkaar en leunt over zijn tafel heen.

‘Yes! We krijgen een gevecht,’ zegt hij.

‘Geen sprake van, we gaan niet vechten. Moedig het niet aan, Max,’ zegt juffrouw Hall.

Suki heeft een houten blokje in haar hand. Ze heeft een hele doos vol en ik heb gezien dat ze er altijd een pakt als ze nerveus is. En nu is ze nerveus.

Shay staart naar Keisha. Keisha is nieuw dit jaar en ik ben ver-

baasd dat ze iets durft te zeggen. Iedereen is opgefokt en ik weet niet eens hoe dat is gekomen.

Terwijl juffrouw Hall zegt dat ze moeten afkoelen, dirigeert mevrouw Silver me naar de deur. Wat is er nou toch aan de hand?

Eenmaal op de gang zie ik aan mevrouw Silvers gezicht dat ik voor de zoveelste keer sorry moet zeggen voor iets of moet uitleggen waarom ik iets heb gedaan. Maar ik heb geen idee wat het probleem is.

Ik stop mijn handen in mijn zakken zodat ze geen dingen gaan doen waar ik later spijt van krijg. Ik wou dat ik mijn mond er ook in kon proppen.

‘Ik begrijp het niet, Ally,’ zegt ze. ‘Je hebt wel meer aparte dingen gedaan, maar dit is... anders... Dit past niet bij jou.’

Waar slaat dit op? Ik doe iets aardigs en zij zegt dat het fout is. Maar ik snap niet hoe een mooie kaart kopen slecht kan zijn.

‘Ally,’ zegt mevrouw Silver. ‘Als je op zoek bent naar aandacht is dit niet de manier.’

Ze vergist zich. Ik heb net zomin aandacht nodig als een vis een snorkel.

De deur zwaait helemaal open, tegen de kluisjes aan en Oliver springt het lokaal uit.

‘Ally,’ zegt hij, ‘ik denk dat je juffrouw Hall die kaart hebt gegeven om te zeggen dat je het erg voor haar vindt dat ze weg moet om zo’n suffe baby te krijgen. Ze is misschien wel echt verdrietig. Ik vind het ook erg voor haar.’

Waar hééft hij het over.

‘Oliver,’ zegt mevrouw Silver. ‘Wat kom je hier eigenlijk doen?’

‘Oh... ik was eh... ik was op weg naar het toilet. Ja. Daarom.’ En weg is hij.

‘Kan ik nu gaan?’ Ik flap het eruit, ik heb het gevoel dat ik daar geen seconde langer kan blijven staan.

Ze schudt haar hoofd terwijl ze praat. ‘Ik begrijp het gewoon niet. Waarom geef je een condoleancekaart aan een zwangere vrouw?’

Condoleancekaart? Ik sta even te piekeren. En dan weet ik het weer. Mijn moeder stuurt zo’n kaart naar mensen van wie een geliefd iemand is gestorven. Mijn maag draait om. Wat moet juffrouw Hall wel niet hebben gedacht.

‘Je weet toch wel wat een condoleancekaart is, Ally?’

Ik zou moeten zeggen dat ik dat niet wist. Maar ik knik ja omdat ik het mevrouw Silver niet wil horen uitleggen. En daarbij zou ze denken dat ik nog dommer moet zijn dan ik al ben. Als dat zou kunnen.

‘Waarom doe je dan zoiets?’

Ik hou me groot, maar alles binnen in me verschrompelt. Ik voel me namelijk echt ellendig. Ik voelde me al vreselijk toen de hond van onze buurman dood was, laat staan als er een baby zou zijn gestorven. Ik wist alleen niet dat het zo’n soort droevige kaart was. Ik had alleen de mooie gele bloemen gezien. En ik dacht echt dat ik juffrouw Hall er heel gelukkig mee zou maken.

Maar er zijn massa’s redenen waarom ik de waarheid niet kan zeggen.

Niet tegen haar.

Niet tegen wie dan ook.

Hoe ik ook heb geploeterd, gewerkt en gehoopt, lezen is voor mij nog steeds: proberen iets begrijpelijks te maken van een blik alfabetsoep waarvan de inhoud op mijn bord is gedumpt.

Ik weet gewoon niet hoe anderen dat doen.

HOOFDSTUK 3

Ik kan er niets aan doen

Ik sta stilletjes tegen de muur in de gang. Een paar kleintjes van groep 3 lopen me voorbij. Ik zit in groep 8 maar ik voel me net een baby.

‘Ally? Waarom zeg je niets?’ vraagt mevrouw Silver.

Ik ben bang om mijn mond open te doen, want soms flappen er dingen uit die alles alleen nog maar erger maken.

Uiteindelijk neemt ze me mee naar haar kantoor.

Ik zit in de kamer van de directeur, kijk uit het raam en zwijg.

Ik vraag me af hoe het zou zijn als ik het fijn vond op school en me niet ieder moment van de dag zorgen hoefde te maken.

Ik wou dat ik mijn *Schetsboek van Onmogelijke Dingen* bij me had. Dat is het enige ding ter wereld waardoor ik me niet totaal waardeloos voel. Ik vind het mooi om te zien hoe de filmpjes in mijn hoofd werkelijkheid worden in mijn schetsboek. Mijn laatste favoriet is die van een sneeuwman in een kachelfabriek. En dan bedenk ik dat het gekste, raarste, aller-ongelooflijkste wat ik ooit zal tekenen is: dat ik iets góed doe.

Mevrouw Silvers diepe zucht brengt me terug in de realiteit.

‘Je zit pas vijf maanden bij ons op school, Ally, en ik heb je al veel te vaak hier in mijn kamer gehad. Je zult, in sommige opzichten, moeten veranderen,’ zegt ze.

Ik zit en zwijg.

‘Het is aan jou.’

Dat is niet waar. Het is niet aan mij. Dat is het ook nooit geweest.

Het gepraat van mevrouw Silver is een soort achtergrondruis. Zoals de autoradio.

Ik heb geen woorden om uit te leggen wat er is gebeurd. Het was een vergissing. En ik schaam me dood maar ik heb geen zin dat aan haar te laten blijken.

Ze zucht. ‘Dacht je leuk te zijn, Ally?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Wildeste je juffrouw Hall kwetsen?’

Ik kijk met een ruk op. ‘Nee! Ik wilde haar niet kwetsen. Ik wilde juist...’ En ik bedenk wat ik al eerder had bedacht. Zal ik het gewoon vertellen? Het is alsof mijn stoel op een valluik staat met een drukknop voor een vrije val. Ik wil het, maar ik ben bang. Ik kijk op. Zij kijkt naar mij, diep teleurgesteld. Voor de zoveelste keer. En ik denk: het heeft geen zin. Ze denken toch al dat ik een ramp ben, waarom zou ik *dom* aan hun lijst toevoegen? Niet dat ze er ook maar iets aan zouden kunnen doen. Hoe kun je stomiteit genezen?

Dus kijk ik weer uit het raam. Ik kan maar beter mijn mond stijf dichthouden.

Ik heb op alle vorige zeven scholen geleerd dat je je het beste gedeisd kunt houden. Geen discussie, tenzij het echt nodig is.

Ik merk dat ik mijn beide vuisten heb gebald en dat mevrouw Silver ernaar kijkt.

Ze komt op de stoel naast me zitten. ‘Ally, soms lijkt het wel of je die narigheid zelf opzoekt.’ Ze leunt een beetje naar voren. ‘Is dat zo?’

Ik schud weer mijn hoofd.

‘Kom op, Ally. Vertel nou wat er aan de hand is. Laat me je helpen.’

Ik kijk haar vlug aan en draai mijn hoofd dan weer weg. ‘Niemand kan mij helpen,’ mompel ik.

‘Dat is niet waar. Mag ik het proberen?’ Ze wijst naar een poster aan de muur. ‘Lees dat eens voor, alsjeblieft?’ zegt ze. ‘Hardop.’

Op de poster staan twee handen die naar elkaar reiken.

Super. Het zal wel een kleffe spreuk zijn over vriendschap en het weer goedmaken of zoiets. Ik héb niet eens vrienden.

‘Toe maar, Ally. Lees het voor, alsjeblieft.’

De letters op de poster lijken net zwarte torren die over de muur marcheren. Ik zou de meeste wel kunnen ontraadselen, maar dat zou veel tijd kosten. En als ik zenuwachtig ben kan ik het helemáál vergeten.

Mijn hoofd is zo leeg als een uitgewist magisch tekenbord, grijs en glazig.

‘Nou, wat staat daar?’ vraagt ze weer.

‘Dat hoef ik u niet voor te lezen. Ik snap het heus wel,’ probeer ik te bluffen. Ik kijk haar recht in de ogen. ‘Echt waar. Ik weet het allemaal al lang.’

‘Dat weet ik toch niet zo zeker, lieverd. Ik denk dat je een beetje aan jezelf moet werken.’

Ik wou dat ik wist wat er op die poster staat. Maar ik kijk er niet meer naar. Want dan blijft ze erover doorzeuren.

De bel gaat.

Mevrouw Silver gaat met haar handen door het haar. ‘Ally, ik weet niet of je dacht dat die kaart grappig zou zijn of dat je het erg vindt dat juffrouw Hall weggaat of iets dergelijks. Maar deze keer ben je over de streep gegaan.’

Ik zie mezelf over de finish gaan. Met heel mijn lijf dwars door het rode lint. Het regent confetti en de menigte juicht. Maar dat

is niet wat ze bedoelt, dat snap ik wel.

‘Vanaf maandag is meneer Daniël je nieuwe meester. Laten we proberen problematisch gedrag te vermijden, oké?’

Problematisch gedrag vermijden... dat is voor mij net zoiets als een regenbui die de wolken vermijdt.

Ze maakt het gebaar van: ga maar. Ik blijf nog even staan en kijk weer naar de poster. Ik wou dat ik wist wat ik zo nodig hardop moest lezen. Want ik besef dat ik veel meer zou moeten weten dan ik doe.

Mevrouw Silver zucht als ik haar kantoor verlaat en ik snap dat ze meer dan moe van mij wordt.

Maar ik word ook moe van mezelf.

Eenmaal op de gang is het daar al vol met kinderen. Ik ga naar mijn lokaal om me, vóór de bussen vertrekken, te verontschuldigen bij juffrouw Hall. Ik ren achter haar aan en tik haar op haar schouder.

Als ze zich omdraait kijkt ze bedroefd, maar dan verstrakt haar gezicht. Ik voel me zó schuldig. Ik hoop maar dat ze niet denkt dat ik haar baby iets ergs toewens.

Maar ik kan de woorden niet vinden. Mijn hoofd is weer een magisch tekenbord. Leeg.

‘Wat is er, Ally?’ vraagt ze uiteindelijk. Ze legt haar handen op haar dikke buik, alsof ze die moet beschermen.

Ik draai me om en ren het lokaal uit. De gang door, de deur uit. De bussen rijden weg zonder mij. Maar dat is terecht, bedenk ik. Ik moet lopen, voor straf. De hele lange weg. En helemaal alleen.